

“Yolunu kaybeden kuzu”

Ruth öfkeyle evden çıkıp gitmişti. Margret teyzenin sözleri aklından çıkmıyordu: “Seni yatılı okula vereceğim.”

Güneş battığı zaman evden çok uzaktaydı ve o gece nerede kalabileceğini düşünmeye başladı. Belki mezarlığın arkasındaki kilisede. Mezarlar arasında yürürken üstünde beyaz bir haç bulunan küçük bir mezar taşının başında durdu.

Ruth: “Johanna Collins, 9 yaşında. İsa'nın yanında olmak için aramızdan ayrıldı. Bu akşam ölecek olsaydım, ben de İsa'nın yanına mı giderdim acaba?”

Ruth, düşüncelere dalmış halde (kapı gıcırdaması sesi) kilisenin içine girdi.

Sonra bir sıraya oturdu ve uyumaya başladı.

Ertesi gün kilisenin rahibi kilisenin içine girince Ruth'u gördü.

Rahip: “Günaydın, nereden geliyorsun?”

Ruth rahibe güvendiği için ona evden kaçma hikayesini olduğu gibi anlattı. Rahip telefonda teyzesiyle konuşurken büyük bir iştahla kahvaltısını etti. Sonra odayı incelemeye başladı. O sırada bakışları duvarda asılı duran bir resme takıldı.

Rahip: “Resim hoşuna gitti mi? Bu, iyi çoban İsa'nın resmi. Yolunu şaşırmış kuzuya doğru elini uzatıyor. Onu kurtarmak istiyor. Bu resim bana seni hatırlatıyor biraz.”

Ruth: “İsa beni de bulur mu? Ben de ölünce Johanna Collins gibi O'nun yanına mı gideceğim?”

Rahip: “Evet. İsa'ya sadece O'na ait olmak istediğini söylemelisin. Bu resmi sana armağan ediyorum. Şimdi evine git. Teyzen senin için endişeleniyor.”

Ruth eve giderken yolda resmi çantasından çıkarıp baktı; onu uzun uzun inceledi ve sonra dua etti.

Ruth: “Rab İsa, ben sana itaat eden küçük bir kuzuyum. Lütfen yaptığım kötülükleri affet. Ben sana ait olmak ve bir gün cennete yanına gelmek istiyorum. Amin.”

İsa böyle duaları hemen duyar. Ruth İsa'ya teşekkür etti ve sonra sevinçle zıplayarak yoluna devam etti.

Margret teyze onu evin kapısında bekliyordu. Sevgiyle birbirlerine sarıldılar.

Ruth: “Magret teyze, çok ama çok özür dilerim. Lütfen beni yatılı okula gönderme. Artık hep sözünü dinleyeceğim.”

Margret teyze: “Seni seviyorum Ruth. Uyum içinde yaşamayı başarabiliriz belki.”

Ruth söz dinleyen bir kız olmak için elinden geleni yaptı. Kutsal Kitap'taki ve yüreğindeki iyi çobanın sesini dinledi. Sürekli baş kaldırmak isteyen benliğinin sesini dinlemedi.

Ruth gerçekten çok değişmişti. Bu böyle bir süre devam etti. Ama sonra...

Unutma, bir dahaki sefere hikayenin devamını anlatacağım.

Konuşan kişiler: Anlatıcı, Ruth, rahip, Margret teyze.